

Žalovanému byla povolena v mimosporném řízení výpověď žalobkyně z bytu. Tvrdíc, že výpověď pozbyla účinnosti, ježto žalovaný nežádal do čtrnácti dnů po té, kdy měla být vykliditi, o povolení exekuce, žalovala žalobkyně o zjištění, že nárok žalovaného z usnesení o povolení výpovědi zanikl. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Neobstojí právní názor dovolatelky, že vypovídající (žalovaný) měl do čtrnácti dnů podati návrh na vyklizení, počítajíc ode dne, kdy podle usnesení výpověď povolujícího měla vypovězená být vykliditi, tedy do do čtrnácti dnů po 14. lednu 1927 bez ohledu na to, zda a kdy mu bylo doručeno usnesení rekursního soudu povolení výpovědi stvrzující. Čtrnáctidenní lhůta § 575 třetí odstavec c. ř. s. k návrhu na vyklizení bytu začíná běžeti pro vypovídajícího podle doslovu zákona dnem, kdy měla najatá místnost podle znění exekučního titulu (rozsudku, příkazu k vyklizení, usnesení výpověď povolujícího) býti vyklizena, ovšem předpokládajíc, že exekuční titul nabyt právní moci před tímto okamžikem k vyklizení stanoveným. Předpokládá tedy běh lhůty té, že rozsudek neb usnesení nabyly právní moci, a jich pravoplatnost, pokud se týče účinnost, jest opět podmíněna jich doručením oběma stranám (§ 88 zák. o soud. organ., §§ 416 a 426 c. ř. s.). Jakoby nebylo lze exekučně vykliditi vypovězenou z bytu v určeném termínu, kdyby jí nebylo doručeno rozhodnutí soudu druhé stolice před termínem k vyklizení určeným, tak na druhé straně nemůže pro vypovídajícího započítí běh lhůty podle § 575 třetí odstavec c. ř. s. k podání návrhu na exekuční vyklizení, dokud mu nebylo doručeno rozhodnutí soudu druhé stolice, tvořící s usnesením prvosoudním nerozlučnou součást exekučního titulu (rozh. čís. 1988 sb. n. s.). Poněvadž dle spisů o svolení k výpovědi usnesení rekursního soudu ze dne 13. prosince 1926, potvrzující povolení výpovědi, nebylo vypovídajícímu dosud vůbec doručeno, ač se tak mělo státi z moci úřední, nepočala mu dosud běžeti lhůta k podání exekučního návrhu podle § 575 třetí odstavec c. ř. s. a byl proto návrh na exekuční vyklizení bytu podaný vypovídajícím proti vypovězené teprve dne 25. správně 16. dubna 1927 podán včas, bez ohledu na to, zda a kdy on nahlédnutím ve spis zvěděl, že rekurs vypovězené byl zamítnut, čili nic, jelikož pro účinnost rozhodnutí není směrodatnou soukromá vědomost o osudu rekursu, nýbrž ta se řídí dnem úředního doručení rozhodnutí (§ 426 c. ř. s.).

Čís. 7789.

Zrušení politické exekuce z důvodu, že jest vedena na věci, jež jsou vyňaty z exekuce, a že nárok vymáhajícího věřitele částečně zanikl dlužníkovým vyrovnáním, nelze se domáhati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 16. února 1928, R II 42/28.)

Žalobu o nepřipustnost politické exekuce soud první stolice k námitce místní nepřislušnosti odmítl. Rekursní soud nevyhověl rekursu žalobcovu, změnil však napadené usnesení z úřední moci v ten rozum, že odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva. Důvody: Místní nepřislušnosti soudu první stolice tu sice není, poněvadž čl. III. uv. zák. k ex. ř. třetí odstavec týká se výhradně žalob podle § 37 ex. ř. Přes to nebylo však rekursu vyhověti, poněvadž odmítnutí žaloby jest odůvodněno z jiné příčiny. Výhrada třetího odstavce čl. III., kterou považovati jest za výjimku z prvního odstavce, že nároků na vyloučení předmětů politickou exekucí dotknutých domáhati se jest podle předpisů civilního řádu soudního a řádu exekučního, dopouští jen ten závěr, že ve všech ostatních směrech jest dovolávání se soudů, pokud se týče nastupování pořadem práva vyloučeno. V souzeném případě domáhá se žalobce zrušení exekuce jednak z důvodu podle § 39 čís. 2 ex. ř., jednak z důvodů §§ 35 a 36 čís. 1 ex. ř. Avšak právní pořad k rozhodnutí otázky, má-li býti exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. zrušena, se nepřipouští, neboť v tomto směru rozhoduje exekuční soudce oficiosní cestou po výsledku stran a vyšetřiv věc. Okolnosti, o něž lze opřít žaloby podle §§ 35 a 36 ex. ř. nelze však z důvodů shora uvedených uplatňovati pořadem práva, jedná-li se o politickou exekuci.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel domáhá se žalobou zrušení politické exekuce ze dvou důvodů: 1. že exekuce jest vedena na věci, jež podle platných předpisů (§ 251 ex. ř.) jsou vyňaty z vedení exekuce (§ 39 čís. 2 ex. ř.), 2. že nárok žalovaného stěžovatelovým soudním vyrovnaním částečně zanikl a že zbytek dosud není splatný (§ 35 ex. ř.). Nehledí-li se v první příčině k tomu, že zrušovací důvod podle § 39 čís. 2 ex. ř. lze uplatniti jen návrhem, nikoliv žalobou, takže rozhodování o nepřipustnosti exekuce podle něho je vůbec odňato právnímu pořadu, což je stálým rozhodováním tohoto nejvyššího soudu (srov. sb. n. s. čís. 4650 a 4833), takže, i kdyby šlo o soudní exekuci, musila by býti žaloba odmítnuta pro nepřipustnost právního pořadu, dlužno v tomto případě dbáti toho, že jde o politickou exekuci a že platný exekuční řád upravuje toliko soudní exekuci, kdežto pro politickou exekuci platí zvláštní předpisy. To plyne zřetelně také z druhé věty prvního odstavce čl. III. uvoz. zák. k ex. ř., podle níž otázka, zda a pokud ve správním řízení exekučním dlužník nebo jiná osoba může pořadem práva odporovati nároku nebo pohledávce, nebo vznésti pořadem práva odpor proti exekuci, jest posuzovati podle zvláštních předpisů o tom platných. Nelze spatřovati takovýto předpis v nařízení ministerstva financí a vnitra ze dne 2. prosince 1901, čís. 77.347, čís. 196 věstníku ministerstva financí (str. 8 věstníku ministerstva spravedlnosti z roku 1902), upozorňujícím na závaznost předpisů §§ 250 až 252 ex. ř. též pro exekuční řízení administrativní, neboť se v nařízení tom praví, že politické úřady jsou po-

vinny dbáti toho, by bylo přesně šetřeno těchto předpisů. Stěžovatelův poukaz ku rozhodnutí nejvyššího dvoru soudního ve Vídni ze dne 28. ledna 1902, čís. 1736 Glaser Unger je nepřipadný, jelikož stanovisko v tomto rozhodnutí hájené opuštěno bylo tímž nejvyšším soudem v jeho rozhodnutí ze dne 15. března 1905 čís. 2997 (čís. 778 sb. min. spravedlnosti), zapsaném do knihy nálezů pod čís. 181, podle něhož se může povinný domáhati zrušení administrativní exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. z důvodů §§ 250 až 252 ex. ř. výhradně jen u správních úřadů. To je také stálým rozhodováním tohoto nejvyššího soudu (srv. sb. n. s. čís. 6587). Ve druhé příčině sejde na tom, že žaloba je po této stránce žalobou podle § 35 ex. ř., nikoliv žalobou podle § 36 ex. ř., jak se zdá připouštěti rekursní soud, neboť stěžovatel jí uplatňuje, že nárok žalovaného potvrzeným vyrovnaním soudním částečně zanikl, že zbytek z téhož důvodu není dosud splatný, jakož i, že podle § 31 a 36 minist. nařízení ze dne 24. července 1910, čís. 134 ř. zák. částkou 1.870 Kč 78 h politickou exekucí na něm vymáhaný poplatek správně prý činí pouze jeho polovici, totiž 935 Kč 29 h, což jest námitkou, která měla býti uplatňována včas před pravoplatností příslušného příkazu platebního už ve správním řízení. Stěžovatel uvádí, že mu poštovní správa nechce přiznati, že telefonní poplatek podléhá vyrovnání, že ve vyrovnacím řízení nepožívá přednostního práva, a míní, že k řešení této otázky jsou povolány soudy a že k jejímu řešení správní úřady nejsou povolány. To není podstatou této věci, v níž jest vymáháno žalobním žádáním zrušení exekuce námitkami proti nároku, pro který byla povolena, spočívajícími na skutečnostech řečený nárok z části zrušujících, z části zastavujících, které nastaly teprve po vzniku exekučního titulu, jenž je tomuto řízení základem. Pro takové žaloby je podle druhé věty druhého odstavce § 35 ex. ř. pořad práva vyloučen, takové námitky musí býti podány u úřadu, od něhož vyšel exekuční titul.

Čís. 7790.

Pojišťovací smlouva.

Zájem na pojištění proti následkům zákonného ručení z provozu podniku trvá a pojišťovací smlouva nezaniká tím, že byl podnik přemístěn jinam, jen když se nezměnily předmět a výkonnost výroby a zůstal přibližně týž počet dělníků, třebaž zařízení podniku bylo na novém místě částečně změněno.

(Rozh. ze dne 17. února 1928, Rv I 661/27.)

Žalovaná firma měla u žalující pojišťovny pojištěný podnik v P. proti povinnému ručení. Proti žalobě o zaplacení pojišťovací premie namítla žalovaná, že pojišťovací smlouva zanikla, ježto podnik žalované firmy byl přeložen z P. do B., načež žalobkyně vznesla mezitimní návrh na určení, že pojišťovací smlouva přemístěním do B. nezanikla. Pro-